

VI.

(*Léptek zaja. Festő és Irénke bejönnek, Böske és Laci szétrebbenek és a gágogó libákra merednek.*)

LACI : Remek ! Azok a színek !

BÖSKE : És azok a vonalak ! Csodálatos. (*Mindkettő halálos zavarban el.*)

FESTŐ : Irénke, hallotta? Nézték önfeledten a képet és el voltak ragadtatva.

IRÉNKE : Igen, Gyula kérem.

FESTŐ : És nézze : egy névtelen elragadtatott egy csokor virágot hagyott itt !

IRÉNKE : Igen, Gyula kérem.

FESTŐ : És nézze : egy névjegy a rámába dugva. «Életünk legszebb percét töltöttük itt, mely után több perc nem is jön. Közös elhatározással : Jenő, Angela.» A cím. Ezek biztosan megrendelők, holnap felkeresem őket.

IRÉNKE : Igen, Gyula kérem.

FESTŐ : Hát mondja, van szebb dolog a világon, mint a művészet, a festőművészet, az impresszionista festőművészet? Ó ihletettsé, ó zsenialitás, ami bennem ég ! Mondja velem együtt.

IRÉNKE ÉS A FESTŐ EGYÜTT (*rendkívül lelkesen*): Ó szent, szent, szent művészet !

(*Taine megfordul a sírjában. Vége.*)

Szánthó Dénes.

FALIÓRA.

Ott függött már szobánk fehér falán,
Mikor életre hívott jó anyám.
Ketyegte fürgén a munkát, a rendet
S szívem dobbant, ha mély ütése zengett.

És amíg mérte lassan az időt,
Lelkemnek sötét-tollú szárnya nőtt
S lepkés, vidám rétek hiába hívtak,
Elkívánt tőlük már korán a tik-tak.

Széthullott rég a bölcsőm fája már,
Maholnap tiszta csendek tája vár.
Anyám is elment halk angyali szóra.
(Azóta versz csak mély ütéssel, óra!)

A szívem ég, a lelkem máglyatűz,
Az óra kerget, lázból lázba űz
S míg sarkantyúzom a futó világot,
Minden tik-takkal elvisz egy virágot.

Varga Lajos.